

Nagyhét

Nagykedd

Iz 49,1-6 * Jn 13,21-33.36-38

„Miután Júdás átvette a falatot, azonnal kiment. Éjszaka volt.”

Tegnap, ma és holnap Júdás az Evangéliumok „főszereplője”. Valójában azonban nem igazi szereplő, csak a sötétség hatalmának eszköze, akiben jól végigkövethető a gonoszság feltartóztathatatlan mechanizmusa. Egyben intés is mindannyiunknak, amely ijesztő lehetőségekre hívja fel figyelmünket.

A tegnapi Evangéliumban Júdás okvetetlenkedő megjegyzése még csak egyszerű ünneprontás volt, s a rosszindulatot és irigységet egy nemes ügyre való hivatkozás leplezte. Jézus tapintatos válaszában megvédte Máriát, akárcsak egy más alkalommal nővérel, Mártával szemben, ugyanakkor azonban már előre jelezte saját halálát, amikor temetéséről beszélt. Távoli figyelmeztetés volt ez Júdásnak, aki azonban nem hallgatott rá.

A mai Evangéliumban Jézus a bemártott falatot nyújtja Júdásnak. Ez a gesztus mintegy az utolsó figyelmeztetés, még egy végső lehetőség felkínálása. Júdás elveszi a falatot, de mindjárt belépszáll a sátán. Ez azt jelenti, hogy véglegesen döntött: utoljára is elutasítja a felé nyújtott kezet. Jézus ezt látva szólítja fel: *„Amit tenni akarsz, tedd meg mielőbb!”* Ezzel is kifejezésre juttatja, hogy nem tehetetlen elszenvedője, hanem irányítója az eseményeknek: elfogatása, megkínzása és halála csak akkor következik be, amikor ő kinyilvánítja, hogy *„elérkezett az óra”*.

A holnapi Evangéliumban Máté evangélista Júdás és a főpapok alkujáról is beszámol. És Jézus arról beszél, hogy most dicsőül meg az Emberfia. A sötétség hatalmának órája elérkezett, a gépezet beindult, de Jézus a gonoszság erőit Isten terve megvalósításának szolgálatába állítja.

Az Izajás könyvéből vett három ének Jahve szolgájáról ezt előlegezi meg a Nagyhét első három napján. Rávilágít Jézus küldetésének lényegére, melyben egyszerre jut érvényre az Atya akaratához való hűség és az emberek iránti, vértanúságig menő szeretet.